

ת"פ 12968/12/15 - מדינת ישראל נגד חיים עידו, יניר עידו, לידור כליף, שביט בללי - נשפט

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 12968-12-15 מדינת ישראל נ' עידו ואח'
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד גבריאל דניאל

המאשימה

נגד

1. חיים עידו
2. יניר עידו
3. לידור כליף
4. שלושתם ע"י ב"כ עו"ד רונן רבי
4. שביט בללי - נשפט

הנאשמים

הכרעת דין (נאשמים 3-1)

א. רקע כללי וגדר המחלוקת בין הצדדים:

1. ביום 17.5.14 בשעות הצהריים התקיים, באצטדיון "וינטר" ברמת-גן (להלן - המגרש), משחק כדורגל בין קבוצות הנוער של "בני יהודה" ושל "הפועל רמת-גן" (להלן - המשחק). במשחק ניצחה קבוצת "הפועל", כאשר משמעות הניצחון היתה ירידת ליגה לקבוצת "בני יהודה". בתום המשחק החלו התרחשויות אלימות, אגב כך שצופים רבים ירדו אל כר הדשא ונכנסו לשדה המשחק.
2. ארבעת הנאשמים שבכותרת הובאו לדין בעטיין של ההתרחשויות הנ"ל. יחד עם זאת, יש לציין כי כתב האישום עוסק בשני אירועים נפרדים לגמרי, שאירעו במהלך ההתרחשויות האמורות, כאשר באירוע אחד (אישום 1) הואשמו נאשמים 3-1 ואילו באירוע שני (אישום 2) הואשם נאשם 4.
3. תמצית כתב האישום הינה כלהלן:

אישום 1 (נאשמים 3-1):

העובדות:

נאשמים 3-1 תקפו בצוותא את מר י' ט', שעבד במקום כסדרן (להלן - המתלונן), על רקע חשדם כי המתלונן דחף את גב' רונית עידו (רעייתו של נאשם 1 ואמו של נאשם 2), עת ביקש למנוע ממנה

להיכנס למגרש.

- התקיפה התבצעה כך שנאשמים 1-3, לאחר שנכנסו למגרש ללא היתר, דחפו את המתלונן ורדפו אחריו כשהוא מנסה להתרחק מהם. נאשם 1 בעט באשכיו של המתלונן, נאשם 2 קפץ ושילח שתי מכות אגרוף לצדו השמאלי של צוואר המתלונן, כך שהלה נפל לקרקע, ובעודו שכוב על הקרקע שילח נאשם 3 בעיטה חזקה לגבו.
- כתוצאה מהתקיפה נגרמו למתלונן חבלות של ממש בדמות רגישות במישוש באזור כתפו השמאלית וצדו השמאלי של צווארו. המתלונן אף נדרש לטיפול פיזיותרפיה וסבל מחרדות.

הוראות החיקוק:

- תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים יותר - עבירה לפי הוראות סעיף 382(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).
- איסור כניסה לשדה המשחק - עבירה לפי הוראות סעיף 16 לחוק איסור אלימות בספורט, תשס"ח-2008 (להלן - חוק איסור אלימות בספורט).

אישום 2 (נאשם 4):

העובדות:

- נאשם 4 ניסה לתקוף אדם, אשר זהותו אינה ידועה למאשימה, אשר ישב ביציע הקרוב למגרש.
- ניסיון התקיפה התבצע כך שנאשם 4, אשר באותה עת אמת יד ימינו היתה מגובסת, רץ מתוך המגרש בו שהה שלא כדין לעבר המותקף, וקפץ לכיוונו כשהוא מניף את ידו המגובסת ומנסה להכות את המותקף בראשו; אך הלה התגונן ותפס את ידו של הנאשם בידו.

הוראות החיקוק:

- ניסיון תקיפה סתם - עבירה לפי הוראות סעיף 379 יחד עם סעיף 25 לחוק העונשין.
 - איסור כניסה לשדה המשחק - עבירה לפי הוראות סעיף 16 לחוק איסור אלימות בספורט.
4. להשלמת רקע הדברים ראוי לציין עוד כלהלן:

(א) המשחק, כמו גם ההתרחשויות שאירעו לאחריו, צולמו על-ידי אחד מערוצי הספורט. סרטון הכולל את צילומי סוף המשחק והאירועים שהתרחשו מיד לאחריו - לרבות האירועים מושא כתב האישום - הוגש בהסכמה לבית המשפט, כך שלגבי אירועים אלה אין ולמעשה לא יכולה להיות מחלוקת (ר' הדיסק 4/ת; להלן - הסרטון). יחד עם זאת יש לציין, כי מדובר בסרטון ערוך ולא כל ההתרחשויות הרלוואנטיות מתועדות בו.

(ב) כניסה לשדה משחק בזמן אירוע ספורט מוסדר, בלא היתר ממנהל אירוע הספורט, הינה אסורה לפי דין ואף מגבשת עבירה פלילית בהתאם להוראות סעיף 16 לחוק איסור אלימות בספורט. כעולה מהסרטון, במהלך האירועים מושא כתב האישום כל ארבעת הנאשמים נכנסו לשדה המשחק שלא כדין, במקביל וביחד עם אנשים רבים נוספים, באופן שנוצרה במגרש מהומה-רבתי. מהומה זו התבטאה בין השאר בהתפרצויות אלימות ובהשלכת רימון עשן.

(ג) נאשם 1 וגב' עידו הינם הוריו של נאשם 2 ושל שני בנים נוספים, אשר השתתפו במשחק

כשחקני קבוצת "הפועל". נאשם 3 הינו חבר של בני המשפחה.

(ד) מטבע הדברים, התחושות הקשות בסוף המשחק היו מצד הקבוצה המפסידה, שירדה עקב ההפסד ליגה, דהיינו: קבוצת "בני יהודה". ואמנם, על-פי עדויות אובייקטיביות שהובאו לפני בית המשפט - כלומר עדויות של עדים שאינם קשורים למי מהקבוצות (מנהל האירוע והמתלונן) - המהומה החלה כאשר שחקן של קבוצת "בני יהודה", ולאחר מכן גם אוהדי הקבוצה, ניסו לתקוף שחקנים של קבוצת "הפועל".

(1) הסדר הטיעון עם נאשם 4:

5. בתיק נערכו מספר דיונים מקדמיים, בפני מותב אחר, שבסופם הגיע נאשם 4 לידי הסדר טיעון מקיף עם המאשימה, כלהלן:

במישור הדיוני - אישום 2 תוקן לקולה באופן מהותי. כל שנטען בעובדות אישום 2 המתוקן הוא שנאשם 4 התנהג בצורה פסולה במקום ציבורי, בכך שרץ בתוך המגרש, בו שהה שלא כדין, תוך שהוא מניף את ידו הימנית שהיתה נתונה בגבס.

הוראת החיקוק של ניסיון תקיפה הומרה, בהתאם, בעבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי, לפי הוראות סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין. בנוסף, העבירה של איסור כניסה לשדה המשחק נמחקה, למרות שבעובדות אישום 2 המתוקן עדיין צוין, כאמור, כי נאשם 4 שהה במגרש שלא כדין.

במישור העונשי - הוסכם לעתור לקבלת תסקיר שירות המבחן, שיבחן גם את שאלת הרשעתו בדין של נאשם 4, כאשר המאשימה ציינה כי אם תהא המלצה לענישה ללא הרשעה היא תסכים לכך.

6. נאשם 4 הודה בעובדות כתב האישום המתוקן ובית המשפט קיבל את בקשת הצדדים והורה על קבלת תסקיר שירות המבחן בעניינו. ואולם, התסקיר שנתקבל לא המליץ על ענישה ללא הרשעה. בית המשפט הרשיע אפוא את נאשם 4 בעבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי, לפי הוראות סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין, וגזר את דינו לעונש של מאסר מותנה (של חודשיים למשך שנה אחת שלא יעבור את העבירה בה הורשע), וכן להתחייבות כספית (על סך 1,000 ₪) להימנע מעבירה דומה במשך (שלוש שנים). כמו כן נאסר על נאשם 4 להיכנס למקום שבו מתקיים אירוע ספורט למשך שישה חודשים.

7. בעת עריכת הסדר הטיעון לא פירטו הצדדים את נימוקיו בפני בית המשפט (ר' בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 8 ואילך). עם זאת, במסגרת סיכומי ב"כ המאשימה לפניי, ובהתייחס לטרוניות שהעלה בהקשר זה ב"כ נאשמים 1-3, הסביר ב"כ המאשימה את ההסדר המקל בכך שמלכתחילה הואשם נאשם 4 בעבירה קלה מזו בה הואשמו יתר הנאשמים, וכן בקשיים ראייתיים, דהיינו: חששות המאשימה מקשיים בהגשת הסרטון (שם, עמ' 59 שורה 20 ואילך).

(2) המשך ההליכים בעניינם של נאשמים 1-3 וגדר המחלוקת בעניינם:

8. ב"כ נאשמים 1-3 (להלן לשם קיצור - הנאשמים) כפר בשמם בעובדות כתב האישום, במסגרת הדיון המקדמי, והתיק הועבר לשמיעת הראיות לפניי. יחד עם זאת, כפי שהסתבר במהלך הדיון לפניי, ההגנה לא כפרה במעשי הנאשמים, כפי תיעודם בסרטון. על רקע זה התנהלו מגעים בין הצדדים,

שמשום מה לא הבשילו להסכמות. בהקשר זה אעיר כי יש ממש בטרזנייה הסניגור על כך שנוכח ההסדר המקל מאוד עם נאשם 4 היה מקום להתחשבות במרשיו, הגם שמקובל עליו טיעון ב"כ המאשימה כי התקיפה בה הואשמו הנאשמים, לרבות בשל היותה בצוותא, הינה חמורה מניסיון התקיפה בו הואשם נאשם 4 (גם כתיאורו בעובדות כתב האישום המקורי).

9. הגם שההגנה הודתה במעשי הנאשמים כתיעודם בסרטון - וממילא באחריות הנאשמים - ב"כ הנאשמים הוסיף וטען טענות נוספות, הן במישור העובדתי והן בגדרי הגנה מן הצדק, כלהלן:

(א) בשל המהומה האלימה שהתפתחה במגרש חששה גב' עידו לשלום בניה, ששיחקו במשחק, וירדה לשער הכניסה למגרש, בו עמד המתלונן מתווקף תפקידו כסדרן. גב' עידו ביקשה להיכנס למגרש אך המתלונן ענה לה בגסות ולאחר מכן אף דחף אותה, במכה חזקה לכיוון החזה, באופן שהיא נהדפה לאחור. מעשי הנאשמים נעשו על רקע תקיפה זו, שאינה מתועדת בסרטון, ועל כן הסרטון מציג את מעשי הנאשמים מחוץ להקשרם.

(ב) מעשי הנאשמים אינם כה חמורים כתיאורם בעובדות כתב האישום: נאשם 1 לא בעט במתלונן באשכיו; נאשם 2 לא היכה את המתלונן בשתי מכות אגרופי אלא במכה אחת בידו; והבעיטה שבעט נאשם 3 במתלונן לא היתה בעיטה חזקה. בנוסף, המתלונן לא טמן ידיו בצלחת ונקט גם הוא באלימות, מעבר למעשיו כלפי גב' עידו, בכך שאחז בצווארו של נאשם 1 ודחף אותו בכוח.

(ג) לנאשמים מתגבשת הגנה מן הצדק בשל אפלייתם באופן בלתי מוצדק הן בהתייחס למתלונן והן בהתייחס לנאשם 4:

בהתייחס למתלונן - הלה אמנם נחקר באזהרה, בעקבות תלונתה של גב' עידו, אך כלל לא הועמד לדין חרף התשתית הראייתית נגדו.

בהתייחס לנאשם 4 - עם נאשם 4 נערך הסדר טיעון מקל-במיוחד, כאשר סירוב המאשימה לערוך הסדר דומה עם הנאשמים מהווה אפליה פסולה.

ב. הראיות שהובאו לפני בית המשפט:

10. מטעם המאשימה העידו המתלונן ומר אופיר בן חיים, מנהל אירוע המשחק, וכן הוגשו מוצגים רבים בהסכמה (הודעות העדים, הסרטון, דוחות השוטרים והודעות הנאשמים). מטעם ההגנה העידו הנאשמים, גב' עידו וכן מר ברק עידה, שהיה לדבריו עד לתקיפתה של גב' עידו על-ידי המתלונן. בשלב מאוחר יותר ההגנה גם זימנה לעדות שוטרת נוספת, במטרה לנסות לדלות אינפורמציה אודות הטיפול בתלונת גב' עידו. עוד הגישה ההגנה שתי תמונות, האחת מתוך פרסום בעיתון והשנייה מתוך הסרטון, המתעדות את מעשי המתלונן ביחס לנאשם 1 (נ/1 וכן נ/2).

11. נוכח העובדה שההגנה לא כפרה בכל העולה מהסרטון, במיוחד כפי שהדברים באו לידי ביטוי במהלך הסיכומים, אין מקום לערוך כאן ניתוח מקיף של העדויות והראיות, שהרי משמעות ההודאה בסרטון היא הודאה בביצוע העבירות של כניסה לשדה המשחק שלא כדין ותקיפה בצוותא. הניתוח שלהלן יתמקד אפוא רק בעובדות השנויות במחלוקת, שבהן יש כדי להשליך על חומרת מעשי הנאשמים, וזאת אגב ניתוח הסרטון וגרסת המתלונן.

12. צפייה קפדנית בסרטון מלמדת כי יש ממש בטענות הסניגור בכל הקשור לתיאור מעשי נאשם 1

ונאשם 2, הגם שכמובן - ועל כך אין מחלוקת - הנאשמים הם שתקפו, ובצוותא חדא, את המתלון. אירוע התקיפה היה קצר ביותר (המתלון עצמו תיאר את משכו כ"שניות בלבד" - ר' בהודעתו ת/1, שורה 29). במהלכו נאשם 1 אמנם בעט לכיוון אשכיו של המתלון - לאחר שהלה אחז בצווארו - אך המתלון בלם את מהלך רגלו של נאשם 1. באותו זמן, נאשם 2 קפץ לכיוונו של המתלון (כמתואר בכתב האישום) והיכה בידו במתלון מכה אחת (ולא שני אגרופים כנטען בכתב האישום). עקב כך נפל המתלון על הקרקע ונאשם 3 הגיע ובעט בחוזקה בגבו של המתלון.

13. לעניין הנזקים שנגרמו למתלון הרי שבתעודה הרפואית שהוגשה, תחת "ממצאים", מצוין **"רגישות קלה במישוש... אין סימני חבלה"** ותו לא (ר' ת/8). המסקנה המתבקשת הינה, אם כן, כי החלופה הנכונה לתיאור העבירה אותה ביצעו הנאשמים הינה החלופה לפי הוראות סעיף 382(א) המתייחסת ל"תקיפה סתם" בצוותא.

14. מהודעותיו של המתלון עולה כי הוא התקשה בתיאור מדויק של פרטי האירוע עם הנאשמים - ייתכן בשל כך שהאירוע ערך שניות בלבד, והכל אגב מהומה-רבתי במגרש - הגם שהודעתו הראשונה של המתלון נגבתה שעות ספורות בלבד לאחר האירוע. המתלון אישר כי גב' עידו אמנם ביקשה להיכנס לשדה המשחק, אך טען כי פשוט אמר לה שהדבר אינו אפשרי משום שהשופטים והשחקנים עדיין נמצאים שם והכחיש כי פעל נגדה באלימות. משתי הודעותיו של המתלון משתמע כי תקיפתו אירעה בסמוך לשער הכניסה למגרש, בניגוד לנראה בסרטון, כאשר הודעתו השנייה - שנגבתה כחודש לאחר האירוע - הינה למעשה צפייה בסרטון והפניות אליו. בהודעה השנייה נחקר המתלון גם באזהרה, בחשד לתקיפת גב' עידו ובנה, אך הכחיש את המיוחס לו וטען כי לא נגע בגב' עידו. המתלון סיפר כי לא אפשר כניסה למגרש ובתגובה גב' עידו, יחד עם בעלה, דחפו את השער (ר' בהודעותיו ת/1 ות/2).

15. על מנת להבהיר הדברים הנ"ל, להלן תיאור התקיפה בהודעתו הראשונה של המתלון (מיום האירוע, 17.5.14, החל בשעה 17:08):

היתה קטטה במגרש בין השחקנים וא[ו]הדים של בני יהודה פרצו למגרש. אני עמדתי בשער הקטן שנקר[א] "פשפש" שאנשים לא יכנסו למגרש... ואז ירדה אישה עם בעלה ואמרה: תן לי לה[י]כנס למגרש הבן שלי משחק במשחק. אמרתי לה שכרגע אי אפשר כי עדיין השופטים והשחקנים נמצאים על הדשא. פתאום ניגש אלי נער בחור בן 19 לערך ואמר לי: איך אתה מדבר לאמא שלי. ואז הוא ואביו ועוד בן אדם התנפלו עלי במכות הפילו אותי לרצפה ובעטו בי בע[י]טות... זה הגיע לטלוויזיה ועשו סיפור גדול (ר' ת/1, שורה 3 ואילך. ההדגשות הוספו).

16. בחקירה הנגדית ניכר היה כי המתלון נסער מההאשמות שהוטחו בו בנוגע לתקיפת האם והנאשמים. המתלון עמד על גרסתו כי האם ניגשה אליו יחד עם נאשם 1 (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 8 ואילך), וכשעומת עם כך שנאשם 1 היה אותה עת על המגרש, השיב: **"זה לא יכול להיות"** (ר' שם, שורה 19). כשעומת המתלון עם הסיבה שהובילה, לכאורה, את הנאשמים לתקוף אותו, ענה **"הם קרימינלים... אני לא מכיר אותם. אני לא יודע למה הם תקפו אות[י]. לא עשיתי כלום"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 4 ואילך).

17. המתלון הכחיש נמרצות כי תקף את גב' עידו או את מי מהנאשמים וטען כי עמד ליד השער ולא עשה מעבר לכך דבר (ר' בפרוטוקול, עמ' 17, שורה 1). כשעומת עם עדויות נוספות של נוכחים במקום, שהעידו לכאורה על כך שדחף את גב' עידו, ענה כי אינו זוכר זאת (ר' שם, שורה 5 ואילך).

כשהוצגו בפני המתלון התמונות שבהן הוא נראה, לכאורה, לופת את צווארו של נאשם 1 (התמונות נ/1 ונ/2), השיב המתלון כי התמונות מטעות וכי הוא פעל מתוך התגוננות לאחר שנאשם 1 תקף אותו (ר' בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 16 ואילך).

ג. דין והכרעה:

18. כעולה מן המקובץ, הוכח לפניי כדבעי כי - במועד הרלוואנטי לכתב האישום - הנאשמים נכנסו שלא כדין לשדה המשחק ולאחר מכן תקפו, בצוותא חדא וכאמור בקביעות העובדתיות בפסקה 12 דלעיל, את המתלון. המסקנה המתחייבת הינה, אם כן, כי דינם של כל הנאשמים הוא להרשעה בעבירות של איסור כניסה לשדה המשחק (לפי הוראות סעיף 16 לחוק איסור אלימות בספורט) ותקיפה סתם בצוותא (לפי הוראות סעיף 382(א) לחוק העונשין).
19. באשר לרקע לתקיפת המתלון על-ידי הנאשמים, למעשה אין מחלוקת כי היה עימות מסוים בין המתלון לבין גב' עידו, שהרי אף המתלון הודה בכך. במסגרת פרשת ההגנה העידו לפניי, כאמור, גב' עידו, שתיארה כיצד נדחפה-הותקפה במכה אלימה על-ידי המתלון, וכן מר עידה, שהעיד כי היה עד לתקיפה זו; כאשר המתלון הכחיש את הטענות וטען שגב' עידו ובעלה (נאשם 1) הם שדחפו את השער.
- אך מובן הוא כי נוכח העובדה שהמתלון לא הואשם לפניי בעבירה כלשהי אין כאן מקום, ואף אין זה ראוי, כי אקבע ממצאים בדבר אחריותו לתקיפה הנטענת של גב' עידו. בנוסף, אף אם תקיפה כאמור אכן התרחשה, פשיטא שהנאשמים לא היו רשאים לעשות דין לעצמם ולהעניש-כביכול את המתלון. יחד עם זאת, לרקע האמור למעשי הנאשמים עשויה להיות משמעות מסוימת במישור הענישה.
20. בהקשר לדברים אחרונים אלה יש מקום להוסיף ולהדגיש, כי טענות ההגנה לפניי במישור ההגנה מן הצדק על פניהן אינן מסוג הטענות שיש להן משמעות במישור האחריות, להבדיל ממישור הענישה. למעשה, אף לא נטען לפניי כי יש בהן כדי להביא לזיכויים של הנאשמים, או לביטול האישומים נגדם. המסקנה המתבקשת היא, אם כן וכאמור לעיל, כי יש להרשיע את הנאשמים בהתאם לאמור בפסקה 18 דלעיל, וכך אני קובע.

ניתנה היום, כ"ה תמוז תשע"ח, 08 יולי 2018, במעמד הצדדים.